

פחד דוד

פרשת אחרי מות

כ"ב ניסן תשע"ט

970

יו"ט שני של גלויות

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:40 | 6:55 | 6:49 | 6:59

מוצאי שבת 7:54 | 7:57 | 7:57 | 7:55

רבינו תם 8:34 | 8:36 | 8:37 | 8:34

שבת מברכין, ראש חודש בשבת קודש המולד בליל שישי בשעה 2:25 ו-17 חלקים

הילולא דצדיקיא

כב - רבי יהודה רוזאניש בעל המשנה למלך

כג - רבי משה די-טראני בעל שו"ת המבי"ט

כד - רבי חיים יצחק חייקין ראש ישיבת אקסלבן

כה - רבי חיים הלברשטם בעל דברי חיים

כו - יהושע בן נון

כז - רבי אביגדור מילר

כח - רבי יחיא צאלח המהרי"ץ

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוך רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוך רבי חיים פינטו זיע"א

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

גודל תשוקתו של אהרן למצוות ה'

ולא שבע מאבהה זו ותמיד השתוקקה נפשו לקרבת ה' ולהוסיף עלייה ברוחניות.

אף בניו הקדושים נדב ואביהוא הלכו בדרכיו ואף הם השתוקקו להתקרב אל ה' יתברך עד קצה גבול היכולת, והסכימו למסור נפשם ולמות למען מטרה קדושה זו. כמו שנאמר (ויקרא טז, א) "בקרבתם לפני ה' וימתו" הם התקרבו לה' יתברך יתר על המידה ובקשו לדבק בשכינה הקדושה שהיא אש אוכלה, ולכן נשרפו. ואת המידה הזו הם ירשו מאביהם אהרן שהיה אש שלהבת לעבודת ה' יתברך.

ואדם כזה אשר אש יוקדת בתוכו להתקרבות יתרה לה' יתברך - בוודאי שיקשה בעיניו לשמוע ציווי המגביל אותו ואוסר עליו לבוא בכל עת אל הקודש. לכן חס עליו הקב"ה ושלח משה שיצווהו על כך, ויסביר לו בנוגע כי זהו רצון ה'.

גם בהקרבת הקרבנות כחטאת ואשם שנצטוו ישראל בהקרבתם, יש לדעת שהעיקר הגדול הוא שיקריב האדם את עצמו ואת רצונותיו לפני ה' יתברך ויעקוד את תאוותיו האישיות על גבי המזבח - למען קיום התורה והמצוות. זוהי כל המטרה בהקרבת הקרבן וכמו שנאמר (ויקרא א, ב) "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'" שהאדם יקריב את עצמו לכבוד ה' יתברך ולכבוד תורתו, כאהרן ובניו אשר הקריבו עצמם לעבודתו יתברך ומסרו נפשם בעבור תורתו.

דרכם של הצדיקים בזה העולם, היא במטרה אחת להקריב את עצמם ולמסור נפש לכבוד ה' יתברך ולעשות רצונו בלבב שלם. על כן עושה להם הקב"ה את חפצם וממלא מבוקשם וישומע את תפילתם ותחינתם.

הנה מסופר על הסבא קדישא רבנו חיים פינטו הגדול זיע"א, שבזמנו הייתה פעם עצירת גשמים קשה ביותר, עד כי שרר רעב נורא וצימאון אדיר. כשראה רבנו זיע"א מה רב סבלם של צאן מרעיתו, אסף את כולם לבית העלמין ולאחר שהעתירו שם בתפילות ובתחנונים לפני בורא העולם, נשא רבנו את כפיו אל השמים ואמר "ריבנו של עולם, האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף!?"

לאחר מכן נפנה אל המון הנאספים ושאל "היכן פלוני?" משלא מצאוהו, יצאו לחפש אחריו ולאחר חיפושים נרחבים מצאוהו והביאוהו לשם. רבנו זיע"א הישיר מבטו הקדוש אליו ואמר לו "דע לך כי בשלך הרעה הזאת. אבקשך לעמוד ולהתוודות על מעשיך הרעים קבל עם ועדה, ואולי יכופר לך ותבוא על תיקונך."

כשמוע ואיש את הדברים נתמלא ליבו בחיל ורעדה, ותיכף ומיד הודה שחטא במסתרים בחטא נורא ואיום רח"ל. רבנו זיע"א ערך לו תיקון לנשמתו, ובו במקום נפח האיש את נשמתו ומת וקברוהו שם. ומאז שב חרון אף ה' מישראל, וגשמי ברכה החלו ניתכים בכל עוז.

כיצד זה זכה רבנו זיע"א להגיע לדרגה כה גבוהה, עד שהיה בכוחו לראות את הנסתרות ולדעת את הנעשה בחדרי חדרים? התשובה היא כי הוא הקריב את כל ישותו לכבוד ה' יתברך ומסר נפש לעשות רצון קונו. לכן גם הקב"ה עשה לו רצונו והשיב לו חיבתו ואהבתו בכפלים.

"ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש" (ויקרא טז, ב)

מצינו לעיל מצווה שהייתה ייחודית לאהרן ולבניו הכהנים, ואהרן נצטווה בה ישירות מפי הגבורה. כמו שנאמר (ויקרא י, ח) "וידבר ה' אל אהרן לאמר יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד". מדוע אם כן האיסור להיכנס לקודש הקודשים "ואל יבוא בכל עת אל הקודש" נאמר למשה מפי הגבורה והוא ציווה את אהרן אחיו, מדוע לא ציווה ה' את אהרן בעצמו?

וחשבתי לתרץ ולומר בסייעתא דשמיא, כי ציווי זה שלא להיכנס אל קודש הקודשים בכל עת היה קשה מאוד על אהרן לקיימו. מפני שכל מהותו של אהרן ובניו הייתה השתוקקות וערגה וכיסופין אל הקב"ה, והתקרבות אליו יתברך ללא מחיצות וללא גבולות. והנה לפתע מבקש ממנו הקב"ה כעין הגבלה מסוימת ואוסר עליו להתקרב בכל עת אל הקודש מלבד פעם אחת בשנה ביום הכיפורים. וציווי זה היה קשה מאוד בעיני אהרן - קדוש ה', ובכדי שלא יצטער על כך ציווה הקב"ה את משה שיצווה את אהרן ויסביר לו בנוגע כי זהו רצון ה' ועליו לקיימו באהבה.

והדברים מתאימים גם לעובדה שאהרן היה משבט לוי, אשר הצטיין במשאת נפשו הגדולה לעשות רצון ה' מתוך מסירות נפש. כשחטאו בני ישראל בעגל, אסף משה את כל בני לוי ואמר להם (שמות לב, כז) "שימו איש חרבו על ירכו עברו ושובו משער לשער במחנה והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו". ואין ספק שמצווה זו הייתה קשה מנשוא לבני לוי שהרי כיצד יהיו אדם להרים ידו על קרובו ושאר בשרו, ולהרוג את בני משפחתו! אך מכיון שהיה זה רצון ה' - הם סילקו מליבם את הרגשות והרחיקו מתוכם את השיקולים האישיים, ובכך קיימו את ציווי ה' במלואו. ואכן נאמר "ויעשו בני לוי כדבר משה" (שם לב, כח) כי זוהי כל מהותו של שבט לוי - עשיית רצון ה' יתברך גם אם הדבר קשה ובלתי אפשרי.

וזה הייתה דרכו של אהרן, אשר לא הייתה לו הפוגה בעבודת ה'. תמיד היה צמא לדבר ה' כמו שכותב רש"י (במדבר ח, ב) למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן את חנוכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו. אמר לו הקב"ה - חיך שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומיטיב את הנרות, עד כאן.

המתבונן ישאל, אהרן הכהן היה עיקר מקום משכנו בבית הקדש, בכל יום הקריב קרבנות, הקטיר קטורת והדליק את הנרות. האם הקרבת הנשיאים של חנוכת המזבח שהייתה הקרבה יחידה אמורה להפריעו עד כדי כך להחליש דעתו, מדוע לא זכה להשתתף עמהם?

הוא אשר אמרנו. אהרן הכהן לעולם לא הסתפק במה שיש בידו בעניינים רוחניים, אלא תמיד שאף להשיג עוד ועוד. הוא רצה בכל מאודו להתקרב אל הקודש ככל יכולתו. ועל כן למרות שהייתה לו עבודה תמידית במקדש בהקרבת הקרבנות - מכל מקום עדיין הייתה לו כמיהה בנפשו ליטול חלק בהקרבת הנשיאים כנאמר (קהלת ה, ט) "אוהב כסף לא ישבע כסף" אהרן הכהן אהב את הקב"ה אהבה עזה

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

להעיר על הנוצה בצווארון?

"כתונת בד קדש ילבש ומכנסי בד ילבש על בשרו" (ויקרא טז, ד)

בתקופה האחרונה - מתאונן רבי זלמן סורוצקין זצ"ל, בספרו 'אזנים לתורה' - רבו 'המתחסדים' המראים עצמם כאוהבי ישראל, וקוראים תגר אחר כל מוכיח בשער המגיב על פרצות הדור, ואומרים שאסור ללמד חובה על עם ישראל קדושים. כשהם תולים את עצמם באילן גדול - הצדיק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, שדרכו - כידוע - היה ללמד זכות על עם ישראל, וממילא כל המרבה ללמד זכות הרי הוא משובח.

והגיע הדבר עד כדי ביטול מצות התוכחה. ומעשה במתחסד אחד שהתריז נגד הרב המרא דאתרא בעירו על שהוכיח לאיש אחד שאכל נבלות וטריפות במטבח של רשעי ישראל, ואותו 'מתחסד' צעק על הרב שאסור ללמד חובה על ישראל...

אבל לפי האמת, קובע רבי זלמן זצ"ל, אין שום ספק שאם אנו רואים איש או אישה עוברים על דת משה וישראל, הרי שחייבים אנו למחות בידם עד כמה שאפשר. וכן חייב כל רב בישראל ומוכיח בשער להגיד לעם ישראל פשעם ולבית יעקב חטאתם כדי שישבו אל ה' וישבו ורפא להם, וה'לימוד חוב' הזה אינו אלא 'זכות' לישראל, שעל ידי כך הוא מקרב את ליבם לאביהם שבשמים.

במה דברים אמורים? כשהמוכיח מדבר אל העם או אל יחיד, אזי חובה עליו לעמוד בפרץ ולהוכיח את העם על פשעם וחטאתם. אולם מאידך גיסא בשעה שהרב או המוכיח מדבר ומתפלל לפני הקדוש ברוך הוא, או אז עליו ללמד זכות על ישראל ולמצוא תירוצים על עוונותיהם ופשעיהם, אפילו בדרך עקלתון ורוחקה, ותמיד צריך לחפש זכויות ולדבר אך טוב וחסד על ישראל לפני הקדוש ברוך הוא.

את ההבדל הזה, אנו רואים בבגדי הכהן גדול ביום הכיפורים. הכיכיד? בשעה שהכהן הגדול עובד ביום האדיר בשנה בעזרה המלאה בכהנים וישראלים שבאו לראות בעבודה בבית אלהינו ביום הקדוש, לובש הכהן הגדול את בגדי הזהב שלו, ואף על פי שעל ידי זה הוא מזכיר את חטא העגל - אין בכך כלום, אלא אדרבא יראה העם ויזכור את אשר הקצפנו את ה', ויתבייש, וישבו אל ה' המרבה לסלוח.

אבל בשעה שהכהן הגדול נכנס לקודש הקדשים, לפני ולפנים, שבאותה שעה אסור לשום אדם להיות אז אפילו בהיכל, והכהן הגדול מתפלל אז אל השי"ת על עם ישראל לבד, ואין איש שומע, אז בודאי אין שום ענין של תוכחה ואזי עליו למצוא כל מיני תירוצים ואמתלאות כדי לחפות על עוונות בני ישראל וללמד עליהם זכות לפני המקום.

וכל שכן וקל וחומר שעליו לסלק כל דבר המזכיר את עוונות בני ישראל ולפשוט את בגדי הזהב שממנו נעשה העגל, וללבוש בגדי בוץ לבנים שהוא סימן למחילת העוונות.

רבי אלטר מאזוז זצ"ל, ביאר את הפסוק במשלי (ט, ח) "אל תוכח לץ פן ישנאך הוכח לחכם ויאהבך" לאור מה שפירש השל"ה שכאשר אתה מוכיח אדם אל תאמר לו שהוא 'לץ' כיון שזה יגרום ל'וישנאך'. אלא 'הוכח לחכם' תאמר לו שהוא חכם ולא מתאים לו לנהוג כפי שהוא מתנהג, או אז 'ויאהבך' הוא יאהב אותך וישמע לקולך...

ולזה מרמז התנא במסכת אבות באומרו "אוהב - את התוכחות" כלומר: יחד עם התוכחות שהוא אומר לאחרים יגלה להם אהבה. וזה כבר קשה!

האהבה לא רק משמשת כ"כלי עזר" למען התוכחה, אלא שכל התוכחה נובעת מאהבה. וזהו "אוהב - את התוכחות" כאשר אתה אוהב מישהו אתה מוכיח אותו כיון שאתה חפץ בטובתו. רבי הלל בריסק שליט"א, סיפר על התלבטות קטנה שהיתה לו בצעירותו. לראש הישיבה שלו נעמדה נוצה על מעילו. כנער צעיר הסתפק אם צריך להעיר לו אם לאו. החליט לשאול והורו לו להעיר בעדינות.

בכוחו של הסיפור האמיתי הזה לשמש כמשל. כל אחד מבין שהבחור הצעיר העדיף שלא להעיר כלל לראש הישיבה הגדול. אלא מאי? הוא הבין היטב שייכתן ומוטלת עליו החובה להעיר, לטובתו של ראש הישיבה. הוא הדין ביחס לכל תוכחה. כאשר אדם מרגיש אחריות אמיתית כלפי חברו, אכפת לו שנפלו על חברו 'נוצות' ועבירות שונות ומשונות. "אוהב את התוכחות" הוא זה שהאהבה שלו לזולת גדולה, והוא כל כך חפץ בתקנתו האמיתית, עד כדי שבכוחו להתגבר על אי הנעימות ולהוכיח!

מעבירין את רוע הגזירה

באחד הימים פניתי לרופא המשפחה כדי לבצע מספר בדיקות שגרתיות שעליי לעשות מידי תקופה. מיד כשסיימתי את הביקור שבתאי אל סדר היום העמוס בקבלת קהל, בשיחות מוסר לבני הישיבה ובשאר עניינים שונים הקשורים לצרכי הציבור, והבדיקות נשכחו ממני.

אך עוד באותו היום, כאשר הייתי בעיצומה של קבלת הקהל ניגש אליי מזכירי ר' יצחק מרציאנו הי"ו, ובפנים מודאגות אמר לי: "כבוד הרב, תוצאות הבדיקות שערכת אינן תקינות. עלינו לפנות במהירות לבית החולים".

יתר מאז שערכת את הבדיקות הראשונות. עשיתי כפי שהורה לי הרופא, חזרתי שוב על הבדיקות השונות, ומיד אחר כך שבתאי לעסוק במלאכתי, כפי שהחלטתי לפני כן. בתוך לבי הרגשתי אומנם חשש ופחד מתוצאות הבדיקות החוזרות, אך למרות זאת השלכתי את בטחוני על הקב"ה והאמנתי בו שהוא כל יכול ובוודאי לא יעזוב אותי. ומתוך תחושה זו הלכתי למסור את השיעור בכולל.

התקשרתי מיד ל"ד"ר ביסמוט, רופא המשפחה וקיוויתי לשמוע ממנו שאין סיבה למרה. אך גם הרופא, למרות שתמיד הוא נוהג לקבל את פניי בחיוך רחב, נשמע הפעם דאגו מאד וחשש מהבאות. הוא הורה לי מיד לעשות הפסקה בסדר היום העמוס שלי, ולעצור לזמן מה ממלאכתי. כמו כן הוא הורה לי לבטל את טיסתי הקרובה שנועדה לצורך זיכוי הרבים.

בעיצומי של השיעור נכנס ר' יצחק, מזכירי לבית המדרש כשהוא מנופף בידו בתוצאות הבדיקות החוזרות. חיוך רחב היה על פניו, והוא הודיע לי בשמחה עצומה שברוך ה' תוצאות הבדיקות התהפכו לטובה ומצבי הרפואי תקין לחלוטין!

צער רב נכנס ללבי באותה עת וכל מחשבותיי היו - איך יתכן להפסיק ממלאכת הקודש בה אני עוסק?

באותו יום הייתי אמור למסור שיעור תורה בכולל, ובהמשך השבוע היה בתוכניתי לנסוע לקנדה כדי לחזק את יהודי הקהילות במקום, וקשה היה לי לחשוב על כך שאאלץ לבטל את כל תוכניותי אלו ועוד תוכניות רבות המתוכננות לי. לבסוף החלטתי לא לבטל את מה

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "זיהי דבר ה', ואתה בן אדם." (יחזקאל כ"ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה הנביא יחזקאל צועק חמס על חטאיהם של עם ישראל שהיו בזמנו, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכרים ישראל שלא לעשות תועבות ותועבות הגויים.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

צריך להתרחק מאד

בפרקי דר' אליעזר בצואת ר' אליעזר הגדול, כתוב שציווה לבנו הורקנוס, וזה לשונו: בני! אל תשב בחבורת האומרים רע מחבריהם, כי כשהדברים עולים למעלה, בספר נכתבים, וכל העומדים שם נכתבים בשם חבורת רשע ובעלי לשון הרע. על כן צריך האדם להתרחק מאד מאד מחבורה רעה כזו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ד הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הווי זהיר במצווה קלה כבחמורה

"וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבכם לפני ה' וימתו" (ויקרא טז, א).

הרבה טעמים אמרו חז"ל (ילקוט שמעוני רמז תקנ"ד) מדוע מתו בני אהרן ואחד הטעמים הוא לפי שלא נשאו נשים. ולכאורה קשה מהו ההבדל בינם לבן עזאי, על בן עזאי אמרו חז"ל שלאחר שנשא את אשתו ראה שנפשו משתוקקת מאוד לתורה ואינו יכול בלעדיה ועמד וגרשה. ואמרו במדרש - בלילה הראשון שנשא את אשתו ביקש ממנה להחזיק לו את הנר לפי שרצה ללמוד תורה והתעמק בתורה כל הלילה והיא עמדה כך עם הנר בידה עד אור הבוקר, ולמחרת כשראה בצערה שלח אותה לבית אביה והתירו לו חכמים לגרשה.

ואומר הזוהר הקדוש כי לאחר שיצאה נשמתם נדבקה נשמתם בהקב"ה ונעשו כחלק בלתי נפרד מן השכינה הקדושה, ואפשר שזהו הטעם שנאמר בפסוק הראשון "אחרי מות שני בני אהרן" ולא כתבה התורה את שמותם אלא כתבה ללא פירוט "בני אהרן", כי רצתה התורה לרמוז לנו שלאחר מותם נדבקו כל כך בשכינה הקדושה ובקודשא בריך הוא עד שכביכול כמו ששמו של הקב"ה מוסתר הוא ואסור להזכירו - כך את שמם לא כתבה התורה והעלימה כדי לומר לך עד כמה גדולה קדושתם ומעלתם.

ומדוע לא הרשה להם הקב"ה שלא לשאת נשים וקיבלו עונש על כך, ואילו לבן עזאי כן הרשו חכמים להתגרש מאשתו כדי להיות פנוי ללמוד תורה.

ונראה לי ליישב כי אמנם נכון שגדולי ישראל וחזקיה המלך ובני אהרן קדושי עליון הם ודבוקים כל חייהם בה' יתברך. אך אצל בן עזאי היה העניין שלא הכיר שום דבר מן העולם כלל וכלל מלבד לימוד התורה, שום יד ורגל לא היה לו בעולם הזה כפי שהוא עצמו ענה לחכמים "מה אעשה וחשקה נפשי בתורה" נשוי היה לתורה הקדושה והתרחק כמטחווי קשת מכל ענייני העולם הזה.

וכן אפשר לומר לגבי בני אהרן כי בודאי שהיו קדושים וטהורים והגיעו למדרגות גבוהות אף יותר ממה שהיו ואהרן כנאמר במדרש לעיל, אך בכל זאת תבע אותם הקב"ה על שלא נשאו נשים שהרי ישנם טעמים נוספים מדוע הענישם הקב"ה לפי שנכנסו שתווי יין למקדש, ועוד שאמרו מתי ימותו אלו הזקנים ואנו ננהיג את העם. ובודאי שכל כוונתם הייתה לשם שמים כפי שמרבים המפרשים לבאר, אולם אף על פי כן אמרו להם הקב"ה כי אם היה בידם זמן לחשב חשבונות מתי ימותו אלו הזקנים בכדי שהם ייטלו תפקידם וינהיגו את העם - בודאי שהיה ראוי שיימצא בידם זמן לשאת אישה שהרי זהו חלק מתרי"ג המצוות, ולכן הענישם הקב"ה.

פניני הפרשה

למעיל יש תפקיד מיוחד

"אחרי מות שני בני אהרן" (ויקרא טז, א)

אחד הטעמים שנאמרו במדרש על מות בני אהרן, הוא "על שנכנסו מחוסרי בגדים, ומה היו חסרים? מעיל היו חסרים".

ולכאורה מדוע בני אהרן היו צריכים מעיל, והרי הם היו כהנים הדייטים ומעיל הוא אחד מבגדי כהן גדול ולא היו צריכים ללבשו.

עונה על כך הרא"ש ז"ל אם בני אהרן נטלו רשות לעצמם להיכנס לקדש הקדשים עם קטורת א"כ ראו את עצמם כמו כהנים גדולים, ולפי שיטתם חייבים ללבוש בגדי כהן גדול, ואם לא לבשו מעיל הרי הם מחוסרי בגדים וחייבים מיתה.

ומה ראה המדרש להזכיר דוקא את המעיל הרי היו מחוסרים כל בגדי הכהן גדול. מתרץ על כך בספר 'ם התלמוד' ע"פ דברי המדרש שנדב ואביהוא חטאו שדברו לשון הרע על משה ועל אהרן שאמרו "מתי ימותו שני זקנים אלו, ואנחנו ננהיג את הדור".

ואמרו חז"ל שהמעיל מכפר על "עוון לשון הרע", ולכן כותב המדרש שהיו חסרים 'מעיל' שהיו חסרים כפרה על עוון לשון הרע ולכן נענשו.

לא לתת לענן ליאש אותנו

"כי בענן אראה על הכפרת" (ויקרא טז, ב)

על פסוק זה העיר פעם רבי מאיר שפירא, ראש ישיבת חכמי לובלין: מצויים מאמינים בני מאמינים, המגלים לעתים חולשת אמונה בשעות קשות, המתרגשות ובאות עליהם.

כלפי אנשים חלושי אופי אלה קורא כאן הכתוב:

"כי בענן אראה על הכפרת".

אסור לו לאדם להתייאש, אפילו בשעה שפוקדים אותו זמנים קשים. שכן פעמים הרבה כאשר החושך מכסה ארץ, נראה לו לאדם כאילו אפסה כל תקווה לחייו וכלו כל הקיצין; ולפתע זורחת לו שמש התקווה ומתגלה לפניו אור הישועה במלוא זהירו. על היהודי להתחנן בקביעות לקראת הימים הקשים, העלולים לפקוד אותו בחיים; ועליו לזכור, שאחרי סערות קשות עולה וזורחת מחדש שמש יקרות....

החיקוי הוא זול בשבילנו

"כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה...לא תעשו" (ויקרא יח, ג)

על פסוק זה העיר האדמו"ר רבי יהודה ליב מגור, בעל 'שפת אמת':

אין התורה מתכוונת כאן למעשים מגונים ואסורים, שהרי על כך הוזהרו ישראל במפורש בפסוקים הבאים.

כאן מזהירה התורה כל אדם מישראל דווקא על דברים המותרים. שכן בני אברהם יצחק ויעקב חייבים להיות זהירים, שלא לחקות את המצרים והכנענים באורח חייהם "גויי": לא לאכול כגוי, לא לשתות כגוי, ובכלל לא להתנהג בשום צורה ואופן כגוי...

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

מברך שיצא ממני זרע שהחריב ביתו של הקב"ה.

אומר ליעקב טול וברך, אמר להן איני מברך שנשאתי שתי אחיות בחייהן, וכתוב בתורה (ויקרא י"ח) "ואשה אל אחותה לא חקח" וגו'.

אומר למשה טול וברך, אמר להם איני מברך שלא זכיתי לארץ ישראל לא בחיי ולא במותי.

אומר ליהושע טול וברך, אמר להם איני מברך שלא זכיתי להניח זרע בעולם.

אומר לדוד טול וברך, אמר להם אני מברך ולי נאה לברך, שנאמר (תהלים קט"ז) "כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא".

לאחר שאוכלין ושותין ומברכין, מביא הקב"ה את התורה ומניחה בחיקו ועוסק בתורה בטומאה ובטהרה באיסור ובהיתר ובהלכות, ואומר דוד אגדה לפני הקב"ה ועונין הצדיקים יהא שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים בגן עדן, ופושעי ישראל עונין אמן מתוך הגיהנם.

אמר להם הקב"ה להמלאכים, מי הם הללו שעונין אמן מתוך הגיהנם, ואומרים לפני רבונו של עולם הללו הם פושעי ישראל שאע"פ שהם בגיהנם בעקא גדולה מתחזקים ואומרים לפני אמן. ואומר להם הקב"ה למלאכי השרת, פתחו להם שערי גן עדן ויבאו ויזמרו לפני, שנאמר (ישעיה כ"ו) "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים", אל תקרי שומר אמונים אלא שאומרים אמן.

קדושים". הקב"ה מביא לעתיד כסא הדין ויושב עליו והכל נידונין לפניו... באותה שעה פותחת הארץ פיה כאדם ומדברת לפני הקב"ה ואומרת לפני רבונו של עולם איש פלוני עבר עבירה פלונית במקום פלוני ופלוני, גזל לפלוני במקום פלוני ופלוני, נשבע לשקר בשמך במקום פלוני, וזורק הקב"ה את כל העכו"ם אל תוך הגיהנם.

באותה שעה פותחת הגיהנם את פיה ואומרת לפני הקב"ה רבונו של עולם מלא אותי פושעי ישראל, ואמר לה הקב"ה כבר מלאתיך בעכו"ם ואין בך ריוח. ואומרת לפני רבונו של עולם לא כך אמרת לי שעתידה גיהנם שתגבה כמה פרסאות למעלה, וזורק הקב"ה פושעי ישראל בתוכה.

ועולה הקב"ה ויושב ודורש בפמליא שלו, ועומד זרובבל בן שאלתיאל כמתורגמן והוא מגלה לפניו טעמי תורה ואומר להם הקב"ה לצדיקים לכו והכניסו לגן עדן שלא בראתי אותו אלא בשביל הצדיקים. ואומר דוד לפני הקב"ה, רבונו של עולם בוא וסעוד עמנו בגן עדן שנאמר (שיר השירים ד) "יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו". ושומע לו הקב"ה ומהלך עמהם בתוך הגן, שנאמר (תהלים צ"א) "יקראני ואענהו" וגו'.

וגבריא נוטל שתי כסאות אחת להקב"ה ואחת לדוד, שנאמר (שם פ"ט) "וכסאו כשמש נגד", ואוכלים ושותים שלשה כוסות ואומר מי מברך, ואומר לאברהם טול וברך שאתה אב העולם, אמר להן איני מברך שיצא ממני זרע שהכעיס להקב"ה.

אומר ליצחק טול וברך, אמר להן איני

אמרו לו תלמידיו לרבי אליעזר, רבינו אמור לנו מה יהיה אחריתנו? אמר להם אין שום בריה יכולה להינצל מיום הדין שנאמר (ישעיה כ"ד) "וחפרה הלבנה ובושה החמה כי מלך ה' צבאות בהר ציון ובירושלים ונגד זקניו כבוד".

זהו שנאמר ברוח הקודש על ידי ירמיהו הנביא שנאמר (ירמיה ב) "קדש ישראל לה' ראשית תבואתה כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם ה'". כנגד מי אמרה ירמיהו, לא אמרה אלא כנגד ישראל שכל אומה שמצערת את ישראל אינה מתקררה דעתו של הקב"ה עד שיפרע מהן בעצמו. פרעה הרשע אמר "כל הבן הילוד היארה תשליכהו" (שמות א), הקב"ה נפרע ממנו בעצמו שנאמר (שם י"ד) "ויהי באשמות הבקר וישקף ה' אל מחנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים". נבוכדנצר החריב את בית המקדש, הקדוש ברוך הוא נפרע ממנו בעצמו, שנאמר (ירמיה נ"א) "ופקדתי על כל בבבל" וגו'.

אמר להם הקב"ה לישראל בני קדושים אתם ואל תבהלו מיום הדין, שנאמר (ויקרא כ) "והייתם לי

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

רבי חיים ברדא הי"ו סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, על כוח האמונה בזכות צדיקי האמת, והישועה הקריבה לבוא בזכות הצדיקים.

היה זה בערב פסח לאחר תשע שעות נסיעה מפריז בדרכם לספרד יחד עם אשתו ובני ביתו, לפתע התברר להם שהדרכונים נותרו אחר כבוד בבית...

נקל לתאר את החרדה שאפפה אותם, ברגעים הללו בעוד כמה שעות נכנס חג הפסח והם אינם יודעים את נפשם לאן לפנות ולמי לגשת. אבל הרב ברדא התחזק מיד באמונה תמימה בה' ואמר לאשתו "אנו נבטח בשם ה' ובזכות הצדיק רבנו חיים פינטו זיע"א נעבור את הגבול".

ואכן להפתעתם אף שוטר לא עצר אותם בדרכם מלבד חיזוקים ונפנופי ידיים לשלום מצד השוטרים, והם לא נתבקשו כלל להציג את דרכוניהם...

הרב ברדא הי"ו ואשתו הודו לה' על הנס שנעשה להם וחגגו את הפסח בשמחה ובצהלה, אולם כשביקשו לשוב לביתם שוב החל החשש לכרסם בליבם כי לא בכל יום מתרחש ניסא, וכיצד יוכלו לחזור לפריז ללא דרכונים?

אולם גם כאן חיזק הרב ברדא את אשתו באמונה תמימה בה' ואמר לה כי בעזרת ה' יתברך גם כעת זכות הצדיק רבנו חיים פינטו זיע"א תגן בעדנו...

כשהתקרבו הם למסוף הגבול, ראו הם מרחוק תכונה רבה של עשרות שוטרים דרוכים המחפשים בקדחתנות אחר אנשים חשודים, כיון שבמשטרה המקומית נתקבל דיווח על מחבלים המתקרבים לשטח וכל מכונית עברה בדיקה קפדנית.

הרב ברדא החל לחשוש כיצד אפשר לעבור ללא דרכונים בשעה שהבדיקות כה מדוקדקות, מה גם שכל אדם הוא בחזקת חשוד בעיניהם. אולם הוא חיזק את ליבו בצדיק ואף הבטיח לתרום סך חמש מאות יורו לצדקה לעניים.

והנה בעומדם כחמישים מטרים מן המעבר, אחזה לפתע בהלה גדולה בקרב השוטרים בעקבות רכב אשר פרץ את המחסום וביקש להימלט מן השוטרים, וכהרף עין החלו כל השוטרים לרדוף אחר הרכב הנמלט.

וכך בהעדר שוטרים ומבקרים עבר הרב ברדא יחד עם אשתו ובני ביתו ללא דרכונים וללא בדיקה, והכל בזכות האמונה התמימה שהייתה לו בצדיק זיע"א.